

MC
111.521

Krisztus emberi természeté

Válogatás Ellen G. White írásaiból

Összeállította:

Robert W. Olson

KIADJA:
ADVENT KIADÓ

MC
113.111

Felelős kiadó és szerkesztő: Erdélyi László
Fordította: Zarka Péter
Lektorálta: Dr. Szigeti Jenő, Hangyás László, Szilvási Tibor
Olvasószerkesztő: Rozmann Károlyné
Kéziratelőkészítő: Békefi Klára
A számítógépes kiadványszerkesztés
Dr. Tokics Imréné munkája
Apple Macintosh Plus gépen
Az Advent Kiadó címe: 1171 Budapest, Borsfa u. 55.

ISBN. 963.7817.28.X

MC 111.521

2001

Bevezetés

Azután, hogy Jézus itt járt közöttünk, követői századokon át hosszas és néha elkeseredett vitát folytattak arról, hogy ki is volt az Úr. Isten volt Ó? Az az Isten, aki a világegyetemet teremtette? Vagy talán ember volt? Az emberi család hús-vér tagja? Vagy mindkettő? Néhány keresztény, az úgynevezett doketisták úgy gondolták, hogy felháborító annak pusztá felvetése is, hogy a láthatatlan Isten fizikai személlyé lehet. Azt állították, hogy Krisztus nem lehetett emberi lény; csak úgy nézett ki, mintha ember lett volna.

Krisztus ember volt, ugyanakkor isteni lény is, és úgy kell rátekintenünk, mint közülünk egyre. Engednünk kell, hogy Jézus a maga valóságában álljon előttünk. Ennek a kis könyvnek az a célja, hogy a mi Urunk emberi természetéről pontos képet állítson elénk. Mivel Ellen G. White jól ismerte Jézust, és látomásban beszélgetett Vele (lásd: *Early Writings*, p. 77. = *Tapasztalatok és látomások*, Gyarmati-Bósz kiadás 64. old.), ezért sokat idézünk tőle, de közel sem minden kijelentését, mint ahogy a Szentírásból sem idézünk

Az a reménységünk, hogy ezek az ihletett oldalak segítik majd az Olvasót abban, hogy jobban megismerkedjen a valóságos Jézussal, hogy minél közelebb kerülhessen ahhoz a Valakihez, aki a „bűnös emberi test hasonlatosságává” tétetett. Miközben Urunk emberi természetére hivatkozunk és elgondolkodunk jellemének szépségén, adja Isten, hogy az az idő, amit ebben az életben így Jézussal töltünk, folytatódjék az örökkévalóságban.

Robert W. Olson,
az Ellen G. White Estate titkára

Krisztus emberi természete, összehasonlítva a mienkkel

— Elképzelhető-e, hogy megértsük, mi történt, amikor az Istenség második személye Emberfiává lett?

„És minden versengés nélkül nagy a kegyességnek eme titka: Isten megjelent testben, megigazított lélekben, megláttatott az angyaloktól, hirdettetett a pogányok közt, hittek benne a világon, felvitetett dicsőségbe” (1Tim 3:16).

„Krisztus testetöltésén elmélkedve zavartan állunk meg egy kifürkészhetetlen titok előtt, amit az emberi elme nem képes felfogni” (ST 1896. július 30).

— Mivelhogy nem tudjuk teljesen megérteni a titkot, mely Krisztus testtelétélét övezi, nem volna jobb, ha nem tanulmányoznánk ezt a kérdést?

„A titkok az Úréi, a mi Istenünkéi, a kinyilatkoztatott dolgok pedig a miénk és a mi fiainké mind örökké” (5Móz 29:29).

„Amennyiben egy mély problémát akarunk tanulmányozni, fordítsuk figyelmünket a legcsodálatosabb dologra, mely valaha is megtörtént mennyen és földön – az Isten Fiának testtelétélére” (7BC 904; Ms9, 1896).

„Isten Fiának emberi természete mindent jelent nekünk. Ez az az aranylánc, mely lelkünket Krisztussal, és Krisztuson keresztül Istennel összeköti. Ezt kutatnunk kell... Krisztus testetöltésének tanulmányozása gyümlöcstermő terület, mely meghálálja a kutató munkáját, aki mélyre ás az elrejtett igazságért” (1SM 244).

— Mennyire lett Krisztus emberré?

„Mivel tehát a gyermekek testből és vérből valók, ő is hasonlatosképpen részese lett azoknak, hogy a halál által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, tudniillik az ördögöt” (Zsid 2:14).

„Ő még csak nem is az angyalok természetét vette fel, hanem az emberi természetet, tökéletesen azonosulva a mi természetünkkel, kivéve a bűn hajlamát” (Ms 57, 1890; MR No. 1211; lásd még: 3SM 129!).

„Isten... odaadta Fiát, hogy csont legyen a csontunkból és hús a húsunkból. «És az Ige testté lett és lakozék mi közöttünk, ...aki teljes vala kegyelemmel és igazsággal.» Krisztus emberi kapcsolata segítségével közelebb vonzotta az embereket Istenhez. Isteni természetére felöltötte az emberi természetet és így bemutatta a világegyetemet, az el nem bukott világ előtt, hogy Isten mennyire szereti az emberek gyermekeit” (SD 11).

— Mindent összevetve, olyan volt-e Krisztus, mint mi?

„Mikor pedig ezeket magában elgondolta: ímé az Úrnak angyala álomban megjelenék néki, mondván: József, Dávidnak fia, ne félj magadhoz venni Máriát, a te feleségedet, mert ami benne fogantatott, a Szent Lélektől van az” (Mt 1:20).

„Krisztus testetöltése mindig is titok volt és az is marad. Ami kijelentettet, az a mienk és gyermekeinké; figyelmeztessünk azonban minden embert, ne tegyék Krisztust egészen olyanná, mint közülünk egy; mert ez lehetetlen” (5BC 1129).

— Krisztus fizikai és értelmi képességei hasonlóak voltak-e Ádáméhoz, annak eredeti tökéletességében? Vagy pedig Krisztus azt a fizikai és értelmi állapotot vette fel, amely Adám bűnbeesése után 4000 évvel kialakult?

„Mert a mi a törvénynek lehetetlen vala, mivelhogy erőtelen vala a test miatt, az Isten az Ő Fiát elbocsátván bűn testének hasonlatosságában és a bűnért, kárhoztatá a bűnt a testben” (Róm 8:3).

„Az ember fizikai, szellemi ereje, erkölcsi értéke négyezer éve hanyatlott, és Krisztus az elkorcsosult emberiség gyengeségét vette magára. Csakis így menthette meg az embert a romlás legmélyéből” (DA 117; JÉ 88).

„Ő magára vette a bukott, szenvedő emberi természetet, amely legyengült és beszennyeződött a bűn által” (4BC 1147; YI, 1900. december 20).

„Benne nem volt csalárdság vagy bűnösség; mindig tiszta és szeplőtlen volt, mégis felvette magára bűnös természetünket” (RH, 1896. december 15).

„Az Ő büntelen természetére vette fel bűnös természetünket, hogy megismerhesse, miként legyen segítségére azoknak, akik megkísértettek” (MM 181).

— Hogyan vette fel magára Krisztus bukott emberi természetünket? Csak másodlagosan tette ezt? Azaz, Ő valójában azzal az emberi természettel született-e, amely Ádámnak a bukás előtt volt, de valahogy mégis tapasztalta, milyen az elkorcsosult emberi természet, milyen a bűnösök büntudata, anélkül, hogy valójában bűnös lett volna?

„Mert nyilván nem angyalokat karolt fel, hanem az Ábrahám magvát karolta fel. Annak okáért mindenestől fogva hasonlatosnak kellett lennie az atyafiakhoz, hogy könnyörülő legyen és hív főpap az Isten előtt való dolgokban, hogy engesztelést szerezzen a nép bűneiért” (Zsid 2:16,17).

„Krisztus valójában egyesítette az ember lázadó természetét az Ő büntelen természetével” (RH, 1900. július 17).

„Krisztus, aki nem ismerte a bűn vagy a tisztátalanság legcsekélyebb foltját sem, természetünket megromlott állapotában vette magára” (1SM 253).

„Ám Jézus akkor vállalta az emberi természetet, amikor azt a bűn már négyezer éve gyöngítette” (DA 49; JÉ 32).

„...magára vette az emberiség gyengeségeit” (DA 111; JÉ 84).

— Volt-e Krisztusban természetes szeretet a bűn iránt, hajlam a bűnre, hajlandóság a gonoszra, amikor megszületett?

„És felelvén az angyal, monda néki: A Szent Lélek száll te reád, és a Magasságosnak ereje árnyékoz meg téged; azért a mi születik is szentnek hivatik, Isten Fiának” (Lk 1:35).

„Krisztus emberi természetéről mondja az Írás: «szentnek hivatik»” (ST 1896. január 16).

„Krisztust második Ádámnak nevezi a Biblia. Tisztaságban és szentségben, Istennel összekapcsolódva, Isten által szeretetten ott kezdte, ahol az első Ádám” (YI 1898. június 2).

„Az első Ádámban nem voltak romlott erkölcsi alapelvek, sem megromlott vonzalmak vagy hajlandóság a gonoszra.¹ Ádám hibátlan volt, mint az angyalok Isten trónja előtt” (1BC 1083; 191. levél 1899).

„El kellett foglalja helyét mint az emberi nem feje, azáltal, hogy felveszi a természetet, de nem az ember bűnösségét” (ST, 1901. május 29).

„Krisztus emberi természetére gondolva a leg-halványabb félreértés sem lehet a bűnösségtől való tökéletes szabadságát illetően” (Ms 143, 1897).

¹ (Az idézett gondolatokban értelmezésünk szerint, Ellen White a „megromlott vonzalmak”, „hajlandóság a gonoszra”, „gonoszra való hajlam”, a „bűn hajlama” és a „bűnösség” kifejezéseket mint szinonimákat használja, melyek mindegyikében egy beleszületett romlottságra vagy gonoszra való hajlamra utal. RWO)

„Krisztusnak nem volt ugyanaz a bűnös, romlott, bukott hűtlensége, amely nekünk van” (Ms 94, 1893; 3SM 131).

„Az igazságra való hajlama állandó öröme volt szüleinek... Senki sem mondhatta, aki gyermeki tekintetét látta, melyen a vidámság ragyogott, hogy Krisztus ugyanolyan, mint más gyermekek. Ő Isten volt emberi testben” (5BC 1116, 1117; YI 1898. szeptember 8).

„Ő testvér a gyengeségeinkben, de nem a szenvedélyek bírvágyában. Mint az egyetlen Büntelen, természetében visszaborzadt a gonosztól. Elszenvedte a küzdelmeket és a lélek gyötrelmeit a bűn világában” (2T 202; ST 1879. augusztus 7).

„Nem szabad azt gondolnunk, hogy Krisztus hajlama (képessége) arra, hogy Sátán kísértéseinek engedjen, gyengítette emberi természetét és ugyanazokkal a bűnös, romlott hajlamokkal rendelkezett, mint az ember. Az emberi természettel egyesült isteni természet képessé tette Őt arra, hogy engedhessen Sátán kísértéseinek. Krisztus megpróbáltatása azonban itt sokkal nagyobb volt, mint Ádámé és Éváé, mert Krisztus a mi természetünket vette fel, a bukottat, de nem a romlottat, és csak akkor rontatott volna meg, ha Sátán szavait fogadta volna el Isten szavai helyett” (Ms 57, 1890; MR No. 1211).

„Légy óvatos, rendkívül óvatos, amikor Krisztus emberi természetének kérdését megközelíted! Ne úgy mutasd be Őt az embereknek, mint akiben bűnre való hajlam van. Ő a második Ádám. Az első Ádám tiszta, büntelen lénynek lett teremtve, akin még foltja sem volt a bűnnek; Isten képmása volt. Elbukhatott, és Isten parancsának áthágása miatt el is bukott. Bűne következtében utódai az engedetlenség hajlamának örökségével születtek. De Jézus Krisztus Isten egyszülött Fia volt. Emberi természetet vett magára, és mindenben megkísértetett, amiben az ember megkísértetik. Vétkezhetett, elbukhatott volna, azonban gonosz hajlam egy pillanatra sem volt benne. Úgy támadták a pusztában a kísértések, mint ahogy Ádámot támadták Édenben.

Krisztus emberségével kapcsolatban kerülj minden olyan megállapítást, ami félreérthető lehet... Soha, semmilyen módon a legkisebb benyomást se hagyd az ember gondolataiban a tekintetben, mintha Krisztusban a romlottságra való hajlam vagy hajlandóság lett volna, vagy hogy bármilyen formában engedett volna a romlottságnak. Mindenben megkísértetett az emberhez hasonlóan, de Ő mégis «szentnek hivatik». A halandók számára megmagyarázatlanul hagyott titok, hogy Krisztus hozzánk hasonlóan mindenben megkísérthető volt, mégis büntelen maradt” (5BC 1128, 1129; 1895.

— Ádám leszármazottai (Krisztust kivéve) milyen lelki állapotban születnek?

„...miképpen egynek bűnesete által minden emberre elhatott a kárhozat” (Róm 5:18).

„Ímé én vétekben fogantattam, és bűnben melengetett engem az anyám” (Zsolt 51:7).

„...természet szerint haragnak fiai valánk” (Ef 2:3).

„Aki hiszen ő benne, el nem kárhozik; aki pedig nem hisz, immár elkárhozott, mivelhogy nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében” (Jn 3:18).

„Senki sem örököl szentséget születési előjog révén” (1SM 310). „Szívünk természet szerint romlott” (HP 163). „A szív természeténél fogva gonosz, és «ki adhat tisztát a tisztátalanból? Senki» – Jób 14:4” (DA 172, JÉ 134). „Az önzés beleivódott lényünkbe. Mint egy örökséget, úgy kapjuk, és sokan úgy dédelgetjük, mint egy értékes kincset” (HS 138–139).

„Nyilvánvalóvá válik az ember tapasztalataiban annak a következménye, hogy ettünk a jó és gonosz tudásának fájáról. Az ember természetében jelen van a gonosszra való hajlam, egy olyan erő, amelynek segítség nélkül nem tud ellenállni” (Ed 29).

„Az ember számára lehetetlen, hogy pusztá erejével legyőzze gonoszságra való természetes hajlamát” (ST, 1895. április 4).

„A bűn által az ember egész szervezete megzavarodott, az értelem elferdült, a képzelet megromlott. A bűn lealacsonyította a lélek képességeit. A kívülről jövő kísértések megpendítenek egy húrt a szívben, és a lábat alig észrevehetően a gonoszság felé fordítják” (8T 312).

„Az emberi természet gyökerében romlott meg” (RH, 1901. április 16). „Az első Ádámmal való kapcsolat az embereknek csak a büntudatot és a halálos ítéletet jelenti” (CG 475). „Ádám vétkezett és Ádám gyermekei osztoznak bűnében és annak következményeiben” (ST 1890. május 19. FW 88).²

— Képes lett volna-e Ádám, még tökéletes tisztaságában, engedelmeskedni az Úrnak azzal az erővel, melyet Isten adott neki?

„Ádámnak, Isten törvénye iránti engedelmesség által, lehetséges volt a bűneset előtt igaz jellemet kialakítani. De ő ezt elmulasztotta és bűne következtében természetünk elbukott, és képtelenek vagyunk magunkat igazzá tenni. Mivel bűnösök vagyunk, nem tudunk tökéletesen engedelmeskedni a szent törvénynek. Önmagunktól nincs igazságosság bennünk, melynek segítségével megfelelhettünk Isten törvénye követelményének” (SC 62).

— Arra a következtetésre jutottunk, hogy Krisztus tökéletes lelki természettel, de legyengült fizikai és szellemi természettel született. Azzal az emberi

² Ezeket a megállapításokat úgy kell érteni, ahogy Ellen White a Pátriárkák és próféták c. könyv 309–310. oldalán (Patriarchs and Prophets p. 306) megvilágítja: „Az elkerülhetetlen, hogy a gyermekek is szenvedjenek a szülők helytelen cselekedetének következményétől, azonban ők nem szüleik bűnei miatt szenvedik el a büntetést, kivéve ha ők is részt vesznek azok bűneiben.”

természettel, melyet felvett, tudott-e engedelmeskedni mennyei Atyjának, természetfeletti segítség nélkül?

„Én semmit sem cselekedtem magamtól” (Jn 5:30). Jézus mondta az Atyáról: „Én ő benne bízom” (Zsid 2:13).

„Emberként találkozott a kísértéssel, és legyőzte azt az Istentől kapott erő által” (DA 24; JÉ 16). „Ha nem az a hatalom lett volna Vele, amit Isten adott Neki, akkor nem tudott volna ellenállni az ellenség támadásainak” (Ellen G. White, 1888-as anyagok, 122).

„Az ember megváltása forgott kockán és Krisztus pusztai megkísértésének próbája kellett, hogy döntsön. Ha Krisztus győz az étvágy felett, akkor az embernek lehetősége van a győzelemre. Ha Sátán nyeri el a győzelmet ravaszsága által, akkor az ember az étvágy hatalma által megkötötzetik az élvezet láncában, melyet erkölcsi ereje által sohasem lesz képes szétörni. Krisztus emberi természete önmagában sohasem állhatta volna ki ezt a próbát; azonban isteni hatalma, mely emberi természetével egyesült, az ember érdekében végtelen győzelemmel diadalmaskodott” (ST 1878. október 24).

— Hogyan gondoskodik rólunk Krisztus, hogy mi is engedelmeskedhessünk az Úrnak?

„És adok néktek új szívet, és új lelket adok belétek, és elveszem a kőszívet testetekből, és adok néktek hússzívet” (Ez 36:26).

„Mert ez az a szövetség, melyet kötök az Izrael házával, ama napok múltán, mond az Úr: Adom az én törvényemet az ő elméjökbe, és az ő szívükbe írom azokat, és leszek nekik Istenök és ők lesznek nekem népem” (Zsid 8:10).

„A bűnösnek lehetetlen volt megtartani Isten törvényét, amely szent, igaz és jó volt, azonban ez a lehetetlenség azáltal vétetett el, hogy Krisztus igazságosságában részesítette a megtérő, hívő lelket” (ST 1895. június 20).

„Jézus nem mutatott semmiféle olyan tulajdonságot és nem gyakorolt semmiféle olyan hatalmat, melyet az emberek hit által ne birtokolhatnának Őbenne. Krisztus tökéletes embervolta az, amit minden követője megszerezhet, ha úgy alárendeli magát Istennek, ahogy azt Krisztus tette” (DA 664).

„Azért jött, hogy lerombolja a gonosz munkáit, s a Szentlélek kiáradhasson minden bűnbánó lélekre, hogy megőrizhesse őket a büntől” (DA 311; JÉ 255).

— Ha Krisztus nem született gonoszra való hajlammal, megérti-e igazán kísértéseim erejét?

„Mert nem olyan főpapunk van, aki nem tudna megindulni gyarlóságainkon, hanem a ki megkísértetett mindenkben, hozzánk hasonlóan, kivéve a bünt” (Zsid 4:15).

„Az Úr meghallgat téged. Tudja, milyen erős a természetes szlv hajlama, segíteni fog a kísértés minden alkalmával” (5T 177; 1883. február 8).

„Krisztus ellenállt azoknak a csábításoknak, amelyek legyőzését mi olyan nehéznek találjuk” (DA 116; JÉ 88).

„Amikor az ember erős kényszert érez arra, hogy rosszat tegyen, akkor úgy képes ellenállni a kísértésnek, hogy tudja: hit által ellenállhat, és szilárdan ragaszkodik az isteni erőhöz. Krisztus ezt a megpróbáltatást élte át” (5BC 1082).

„Krisztus tulajdonképpen nemcsak a pusztában kísértetett meg, hanem egész életén át. Mindenben megkísértetett, amiben mi is, és mivel Ő sikeresen ellenállt a kísértés minden formájának, így tökéletes példánkká lett” (Christ Tempted As We Are, p. 4).

— Krisztus tehát „egész életén át” megkísértetett (lásd előző idézetet). Szüntelen – élete minden napján, minden egyes pillanatában – érezte-e bűneink teljes mértékét és gonoszságra való hajlamunkat?

„Ekkor monda nékik: Felette igen szomorú az én lelkem mind halálig!” (Mt 26:38.) „És haláltusában lévén, buzgóságosabban imádkozék; és az ő verítéke olyan vala, mint a nagy vércseppek, melyek a földre hullanak” (Lk 22:44). „Gondoljátok meg azért, hogy ő ily ellene való támadást szenvedett el a bűnösöktől, hogy el ne csüggedjetek lelkeitekben elalélván. Mert még végig nem állottatok ellent, tuskodván a bűn ellen” (Zsid 12:3,4).

A pusztában. „Nem csupán az éhség gyötrő kínja tette Krisztus szenvedését olyan mélyrehatóvá; a világ bűnének tudata nyomasztotta Őt. Ő, aki bűnt nem ismert, bűnné lett értünk. A bűn borzalmas terhének hordozása közben ellenállt az éhség rettenetes próbájának, e világ szeretetének és tiszteletének, és a gőg kérdésének, mely az elbizakodottsághoz vezet” (YI 1899. december 28).

„A világ bűnének súlya nyomasztotta lelkét: ábrázata kibeszélhetetlen fájdalmat fejezett ki, a gyötrelemnek olyan mélységét, melyet a bukott ember soha fel nem foghat. Érezte a szomorúság nyomasztó áradatát, amely elárasztja a világot. Felismerte a szabadjára engedett étvágy és a szentségtelen szenvedély erejét, mely e világot uralja” (RH 1874. augusztus 4).

Gecsemáné. „Jézus helyzete most egészen más volt, különbözött azoktól a helyzetektől, amelyekbe eddig belekerült... Az emberek bűne súlyosan nehezedett Krisztusra, és Isten bűn miatti haragjának tudata összetörte benne az életet” (DA 686, 687; JÉ 591, 593).

A keresztnél. „Ádám minden leszármazottjának a bűne az ő szívére nehezedett súlyos teherként. Isten haragja, a bűnnel szembeni nemtetszésének félelmetes kinyilatkozása a bűn, az igazságtalanság miatt rettenettel töltötte el Krisztus szívét...

Krisztus azt a lelki kínt érezte, amit a bűnösök éreznek majd, amikor az irgalom nem könyörög többé a bűnös emberi nemzetségért. A bűnnek ez az érzete volt az, amely az Atya haragját Krisztusra, az emberek helyettesére öntötte ki, ami keserűvé tette azt a poharat, amit

kiivott, és összetörte Isten Fiának a szívért" (DA 753; JÉ 660, 661).

„Míg Jézus a kereszten függött, utolsó óráiban teljes mértékben megtapasztalta, mit érez az ember, amikor a bűn ellen küzd. Felismerte, milyen rosszá válhat az ember, ha átengedi magát a bűnnek. Felismerte Isten törvénye áthágásának rettenetes következményeit; mert az egész világ romlottságát hordta magán" (5BC 1082; YI 1899. július 20).

— Mi történt volna Krisztussal, ha csak egyetlen bűnt is elkövetett volna?

„Isten mégis megengedte, hogy Fia... egyszerű emberként szembenézzon az élet veszélyeivel, amelyekkel minden ember találkozik; s hogy megvívja azt a harcot, amelyet az emberiség minden gyermekének meg kell vívnia, azzal a kockázattal, hogy elbukik és örökre elvész" (DA 49; JÉ 32,33).

„Ha Sátán a legkisebb mértékben is bűnre csábíthatta volna Krisztust, akkor megsebezhetné volna a Megváltó fejét. Az történt azonban, hogy csak a sarkát érinthette meg. Amennyiben Krisztus fejét megérinti, az emberiség reménysége szertefoszlik. Az isteni harag Krisztust is elérte volna, mint Ádámot elérte. Krisztus és az egyház reménység nélkül lenne" (5BC 1131; ST 1898. június 9).

—Mivel Krisztus Isten, és az Isten halhatatlan, hogy lehetne Krisztus „reménység nélkül" (lásd előző idézet)?

„Amikor Krisztus megfeszítettet, emberi természete halt meg. Az Istenség nem pusztul el és nem hal meg; ez lehetetlen lett volna" (5BC 1113).

„Isten dicséretére és magasztalására, szeretett Fia – a Bizonyosságunk, a Helyettesünk – átadatott és leereszkedett a sír börtönébe. Az új sír bezárta Őt sziklás üregébe. Ha egyetlen bűn is beszennyezte volna jellemét, sziklasírnak ajtaja sohasem gördítettet volna el, és így a bűnterhes világ elpusztul. Az isteni győztes csak egy

rövid ideig látszott legyőzöttnek. A kígyó megsebesítette a sarkát, de a halál nem ragadhatta meg Krisztust. A követ elgördítették. Az Úr Jézus kilépett börtönéből mint győzedelmes, felséges Hódító, és kihirdette József megnyílt sírja felett: «Én vagyok a feltámadás és az élet» (Ms 81, 1893; MR No 846).

—Miért vállalt Krisztus ilyen kockázatot?

„Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3:16).

„A megváltási tervnek van azonban az ember megváltásán kívül még egy nagyobb és mélyebben gyökerező célja is. Nemcsak ebből a célból jött Krisztus a földre; nemcsak azért, hogy e kicsiny világ lakói Isten törvényét úgy tekintsék, ahogy azt tekinteniük kell, hanem hogy igazolja Isten jellemét a világegyetem előtt. Nagy áldozatának ezen eredményére – annak az egyéb teremtet világot értelmes lényekre, valamint az emberre gyakorolt befolyására – gondolt az Üdvözítő, midőn közvetlenül keresztre feszítése előtt mondotta: «Most van e világ kárhoztatása; most vettetik ki e világ fejedelme. És én, ha felemeltetem e földről, mindeneket magamhoz vonzok» (Jn 12:31,32). Krisztus megváltó halálának tette nemcsak a mennyet nyitja meg az ember számára, hanem igazolni fogja az egész világegyetem előtt Istennek és Fiának eljárását Sátán lázadásával szemben” (PP 68,69; PP51,52).

„Ami a sötétségnek ebben a világában hatásosan visszatart a bűntől, az fogja elhárítani majd a bűnt a mennyben... A kereszti hatása által a menny angyalai védelmet élveznek a hitehagyástól. A kereszti nélkül az angyalok nem lennének biztonságban a gonosszal szemben, mint ahogy biztonságban voltak Sátán bukása előtt. Az angyalok tökéletessége elbukott a mennyben. Az emberi tökéletesség elbukott Édenben, a boldogság Para-

dicsomában. Mindenki, aki a földön vagy a mennyben biztonság után vágyódik, Isten Bárányára kell nézzen.

A megváltás terve Isten szeretetét és igazságát mutatja be, és ugyanolyan örök biztonságot ad az el nem bukott világoknak a szakadás ellen, mint amilyent azoknak, akik megváltatnak a Bárány vére által" (5BC 1132).

Következtetések

„Ha a föld legjobb adottságaival rendelkező emberek bőséges időt fordítanak arra, mostantól fogva az ítélet napjáig, hogy minden Istentől kapott képességükkel Krisztus jellemét magasztalják, mégsem tudnák megmutatni Őt úgy, ahogy van. A megváltásnak titkai – Krisztus isteni – emberi jelleme, testetöltése, a bűn kiengeszteléséért végzett áldozata – a legbölcsebb ember tollát és magas értelmi képességét is lebilincselik mostantól fogva egész addig, amíg Krisztus megjelenik az ég felhőjében, hatalommal és nagy dicsőséggel. Habár ezek az emberek minden erőfeszítésükkel kutatják azt, hogy mutathatnák be Krisztust és munkáját, szavaik messze állnak majd a valóságtól... A megváltás témája foglalkoztatni fogja a megváltottak gondolatait és az örökkévalóságon át beszédtemát jelent majd nekik. Isten dicsőségének visszfénye ragyog majd a Megváltó arcáról örökkön örökké" (6BC 1113).

„Az egész örökkévalóság szükséges ahhoz, hogy felfogjuk a megváltás tudományát, és megértsünk valamit abból, mit jelent az, hogy a végtelen Isten Fia életét adta a világ életéért" (ST 1893. január 16).

Krisztus fizikai megjelenése és személyisége; testtélétele hogyan befolyásolta Őt az isteni tulajdonságok használatában

— Hogyan írja le a Biblia Krisztus testtélétele előtti és utáni fizikai megjelenését?

„És most te dicsőíts meg engem, Atyám, te magadnál azzal a dicsőséggel, amellyel bírtam te nálad a világ létele előtt” (Jn 17:5).

„Az ő feje pedig és a haja fehér vala, mint a fehér gyapjú, mint a hó; és a szemei olyanok, mint a tűzláng; És a lábai hasonlóak valának az izzó fényű érczhez, mintha kemenczében tüzesedtek volna meg; a szava pedig olyan, mint a sok vizek zúgása. Vala pedig a jobb kezében hét csillag; és a szájából kétélű éles kard jó vala ki; és az ő orcája, mint a nap amikor fénylik az ő erejében” (Jel 1:14–16).

— Mit mond a Biblia Krisztusnak arról a fizikai megjelenéséről, amelyben itt volt a földön?

„Felnőtt, mint egy vesszőszál Ő előtte, és mint gyökér a száraz földből, nem volt neki alakja és ékessége, és néztünk reá, de nem vala ábrázata kívánatos!” (Ésa 53:2).

„Annakokáért az az indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is, A ki, mikor Istennek formájában vala, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy ő az Istennel egyenlő, hanem önmagát megüresíté, szolgálai formát

vevén föl, emberekhez hasonlónak lévén" (Fil 2:5-7).

„Felele nékik János, mondván: Én vízzel keresztelek; de köztetek van, akit ti nem ismertek, Ő az, a ki utánam jó, a ki előttem lett, akinek én nem vagyok méltó, hogy saruja szíjját megoldjam" (Jn 1:26,27).

— Hogyan írja le Ellen White Krisztus fizikai megjelenését?

„János szavait senki másra nem lehetett alkalmazni, csak a régen megígért Messiásra. A Messiás köztük volt! A papok és a vezetők meglepetten néztek körül, remélték, hogy felfedezhetik, akiről János beszélt. Őt azonban nem lehetett észrevenni a tömegben" (DA 136; JÉ 105).

„Nátánael Jézusra tekintett, és csalódást érzett. Lehetséges, hogy ez az ember, aki a nehéz munka és szegénység jegyeit viseli magán, a Messiás?" (DA 139; JÉ 108).

„Gyalog járt, és közben tanította követőit. Öltözete poros volt, mert útközben bepiszkolódott, megjelenése pedig nem volt vonzó. Viszont az isteni ajkáról elhangzó egyszerű, elevenbe vágó igazságok hatására hallgatói elfeledkeztek külsejéről, és nem az ember, hanem annak tanítása vonzotta őket" (4T 373).

„Jézus és a főpap közötti ellentét beszélgetésükből élesen kirajzolódott... Ez előtt a nagy tekintélyű személyiség előtt állt a mennyei Felség külső csillogás, pompa nélkül. Ruházatán az utazás nyomait viselte, sápadt arca türelmes szomorúságot fejezett ki, a rajta látható méltóság és jóindulat különös ellentétben állt a főpap büszke, elbizakodott, indulatos arckifejezésével" (DA 594; JÉ 499).

„Nem volt olyan szép, ami rendkívülivé tette volna Őt az emberek között. Nem volt olyan elbűvölő jelenség, aki a figyelmet felhívta volna magára" (5BC 1131).

„Félretette dicsőségét és fenségét. Isten volt, de egy időre lemondott istenségének dicsőségéről” (RH 1887. július 5).

— Ha Krisztus személyiségének nem volt semmiben különleges fizikai vonzereje, akkor miért vonzódott hozzá mégis olyan sok ember?

„És látván őt az Úr, megkönyörüle rajta” (Lk 7:13). „Jézus pedig rátekintvén, megkedvelé őt” (Mk 10:21), „mivel hogy szerette az övéit e világon, mindvégig szerette őket” (Jn 13:1).

„Arcának szépsége, nagyszerű jelleme, és mindenekfelett a tekintetében és hangjában megnyilvánuló szeretet Hozzá vonzott mindenkit, akit még nem keményített meg a hitelenség. Ha nem kedves, együttérző lelkületet sugározott volna minden pillantása és szava, nem vonzotta volna Magához az óriási tömegeket úgy, ahogyan tette” (DA 254; JÉ 203).

„Az emberek Krisztusba, mint Messiásba vetett hite nem azon alapult, amit láttak, és nem azért hittek Benne, mert valami személyes vonzereje volt, hanem mert megismerték kiváló jellemét” (7BC 904).

„Mikor az Isten Fia eljött erre a földre, hogy mint ember áldozatként meghaljon, félretette dicsőségét és felmagasztalt alakját. Magassága csak egy kicsivel volt nagyobb az általánosnál. Személyes megjelenése semmiféle különös jegyet nem hordott isteni jellemzőiből, amely önmagában hitre indított volna. Mégis a tökéletes alakját, a tiszteletet parancsoló magatartását és a jóindulatot, szeretetet és szentséget kifejező tekintetét nem lehetett összehasonlítani senki más, földön élő emberével” (4SGa 119).

„Krisztushoz munkájának és szavainak egyszerűsége és komolysága vonzott oly sok embert” (Ev 53).

— Hogyan írja le a Biblia és E.G. White Krisztus barátságos természetét? Meleg, barátságos természete volt-e?

„Vivének pedig hozzá kis gyermekeket is, hogy illesse azokat; mikor pedig a tanítványok ezt látták, megdorgálák azokat. De Jézus magához híván őket, monda: Engedjétek, hogy a kis gyermekek én hozzám jöjjenek, és ne tiltsátok el őket, mert ilyeneké az Istennek országa” (Lk 18:15,16).

„Mennyire kedves, előzékeny és udvarias volt Ő, mikor azok felé fordult, akik Hozzá jöttek! A legszerencsétlenebbek is úgy érezték, hogy megszólíthatják Őt” (1902. 149. levél).

„Ő nagyon közösségi volt, de megvolt Benne a tartózkodó méltóság is, mely nem bátorított túlzott bizalmaskodásra” (Ev 636).

„Jézus minden formájában megfedtte az önző vágyak kielégítését, de természeténél fogva társaságkedvelő volt. Bármilyen rendű és rangú ember vendégszeretetét elfogadta. Ellátogatott a gazdagokhoz és szegényekhez, műveltekhez és tanulatlanokhoz, és arra vágyott, hogy gondolataikat a mindennapi élet problémáiról a lelki, örök dolgok magasságába emelje” (DA 150,151; JÉ 118).

„Elkápráztathatta volna a világot nagy és ragyogó tudásával, de Ő tartózkodó és hallgatag volt” (FE 338).

„Volt egy otthon, melyet szívesen látogatott: Lázár, Mária és Márta otthona, mert a hit és szeretet légkörében lelke nyugodalmat lelt” (DA 326; JÉ 269).

— Krisztus a „fájdalmak férfija”-nak hívatik (Ésa 53:3). Ez azt jelenti talán, hogy mindig szomorú volt?

„Nézvén a hitnek fejedelmére és bevégezőjére Jézusra, a ki az előtte levő öröm helyett, megvetve a gyalázatot, keresztet szenvedett, s az Isten királyi székének jobbára ült” (Zsid 12:2).

„Azon órában örvendezte Jézus lelkében” (Lk 10:21).

„Üdvöztönk tényleg a fájdalmak embere volt, ismerte a gondot és szomorúságot, mert szíve minden emberi nyomor előtt nyitva volt. Noha élete az önmegtágadás

élete volt, amelyet fájdalom és gond árnyékolt be, de kedélye; lelkiülete nem volt nyomott. Arcvonásai nem mutattak haragot és bosszúságot, hanem mindig békések, derűsek voltak. Szívéből az élet kimeríthetetlen forrása áradt, s bárhová ment is, oda nyugalmat, békét, örömet és vidámságot vitt" (SC 120; JV 98).

„Szívének örömét gyakran zsoltárokkal és mennyei énekekkel fejezte ki. Názáret lakói gyakran hallották hangját, amint dicsérettel és hálával járult Isten elé. A mennyel éneke által tartott kapcsolatot. Ha társai a fárasztó munkáról panaszkodtak, a Megváltó ajkáról felszálló édes dallam felvidította őket" (DA 73; JÉ 52,53).

„Mielőtt elhagyták a felsőház szobáját, az Üdvözítő dicséretet énekelt tanítványaival. Nem valami gyászos, szomorú siralmat, hanem egy örvendező húsvéti éneket énekeltek (Zsolt 117)" (DA 672; JÉ 579).

— Krisztus mint teremtő, milyen hatalommal rendelkezik?

„Minden ő általa lett és nála nélkül semmi sem lett, ami lett" (Jn 1:3). „Mert Ő benne teremtett minden, ami van a mennyekben és a földön, láthatók és láthatatlanok, akár királyi székek, akár uraságok, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok: mindenek Ő általa és Ő reá nézve teremtettek, És Ő előbb volt mindennél, és minden Ő benne áll fenn" (Kol 1:16,17).

„A természet tanúskodik arról, hogy az, akinek végtelen a hatalma, nagy a jósága, kegyelme, szeretete teremtette a földet, és élettel és örömmel töltötte be" (8T 256).

„Kezében tartja a mindenség megszámlálhatatlan világait, de gondoskodik a kis madár szükségletéről is" (SC 86; JV 71).

— A földi szolgálata alatt használta-e Krisztus az isteni hatalmát arra, hogy önmagán segítsen?

„Én semmit sem cselekedhetem magamtól”
(Jn 5:30).

„Sem akkor, sem később földi élete során nem tett csodát a maga érdekében. Csodálatos tettei mind mások javát szolgálták” (DA 119; JÉ 91).

„Így amikor Krisztust megvetéssel kezelték, akkor Ő erősen kísértésbe esett, hogy kinyilvánítsa isteni lényét. Egyetlen szavával és tekintetével arra tudta volna kényszeríteni üldözőit, hogy olyan Úrnak vallják meg, aki Úr volt királyok és uralkodók, papok és templom felett is. Éppen ez volt azonban Krisztus nehéz feladata, hogy megtartsa azt a helyzetét, amelyet maga választott magának, amikor úgy döntött, hogy hozzánk hasonló emberként éli le életét ezen a földön” (DA 700; JÉ 604,605).

— Krisztus mikor kezdte újból használni isteni hatalmát saját érdekében?

„Felele Jézus és monda nékik: Rontsátok le a templomot, és három nap alatt megépítem azt”
(Jn 2:19).

„Mikor a hatalmas angyal szava elhangzott Krisztus sírjánál ezt mondván: «Atyád hív téged», akkor az Üdvözítő előjött a sírból azzal az élettel, amely önmagában volt... Istenségében Krisztusnak megvolt a hatalma arra, hogy szétörje a halál bilincseit” (DA 785; JÉ 692).

— Mielőtt Krisztus e világra jött, mennyire volt teljes az ismerete?

„Tehát előre megjelentém néked, mielőtt bekövetkezett, tudtadra adtam” (Ésa 48:5).

„Járásomra és fekvésemre ügyelsz, minden útamát jól tudod. Mikor még nyelvemem sincs a szó, immár egészen érted azt, Uram!” (Zsolt 139:3,4).

„Ő, aki a mennyben uralkodik, Ő az, aki kezdettől fogva látja a véget – Ő, aki előtt a múlt és a jövő tiika egyaránt nyilvánvaló” (PP 43, PP 22).

„A VAGYOK azt jelenti: örökké létezni; a múlt, a jelen és a jövő Istennek ugyanazt jelenti. Látja a legtávolabbi múltat és a legmesszebb jövőt ugyanolyan világosan, mint mi a naponkénti eseményeket” (1BC 1099).

— Amikor Krisztus itt járt a földön, milyen korlátai voltak ismeretének?

„Arról a napról és óráról pedig senki semmit sem tud, sem az égben az angyalok, sem a Fiú, hanem csak az Atya” (Mk 13:32).

„Most, anyja ölében pontosan azokat a szavakat tanulta, amelyeket Ő maga mondott Mózes által Izraelnek... Ő, a mindenség teremtője, elmélyült azokban a tanításokban, amelyeket Ő maga írt a földre, a tengerre és az égboltra” (DA 70; JÉ 49,50).

„Mielőtt a földre jött, a tervet és minden részletét tökéletesen elrendezte. Mégis, az emberek közt jártában lépésről lépésre Atyja akarata igazgatta” (DA 147; JÉ 114).

„Földi élete során Krisztus nem készített tervet magára nézve. Isten elgondolását fogadta el Önmagával kapcsolatban, és az Atya napról napra feltárta előtte akaratát” (MH 479).

„Az Üdvözítő nem tudott átlátni a sírkamrárt elzáró kövön. Egyetlen biztató reménysugarat sem látott, hogy majd győztesként jön elő a sírból, és semmi biztosíték nem volt arra, hogy az Atya elfogadja áldozatát. Krisztus attól félt, hogy a bűn oly súlyos Isten szemében, hogy örökre elszakítja Őt az Atyától” (DA 753; JÉ 661).

— Hogy írja le a Biblia és E.G. White Isten mindenütt jelenvalóságát?

„Vajjon elrejtőzhetik-e valaki a rejtekén, hogy én ne lássam őt? azt mondja az Úr, vajjon

nem töltöm-é én be a mennyet és a földet? azt mondja az Úr” (Jer 23:24).

„Hová menjek a te lelked elől és a te orcád elől hova fussak? Ha a mennybe hágoz fel, ott vagy, ha a Seolba vetek ágyat, ott is jelen vagy. Ha a hajnal szárnyaira kelnék, és a tenger túlsó szélére szállanék: Ott is a te kezéd vezérelne engem, és a te jobbkezéd fogja engem” (Zsolt 139:7–10).

„Semmi sem történhet a világegyetem bármely részében anélkül, hogy a mindenütt jelenvaló Isten ne tudna róla” (3BC 1141).

— Krisztus testlétele hogyan hatott mindenütt jelenvalóságára?

„De én az igazat mondom néktek: Jobb néktek, hogy én elmenjek: mert ha el nem megyek, nem jő el hozzátok a Vigasztaló: ha pedig elmegyek, elküldöm azt ti hozzátok” (Jn 16:7).

„Az emberi test kötöttsége miatt Krisztus nem tudott egy és ugyanazon időben mindenütt jelen lenni. Azért éppen a követői érdeke volt az, hogy Krisztus elmenjen az Atyához és elküldje a Lelket utódjaként a földre” (DA 669; JÉ 575).

„Meváltónk örökre viselni fogja kereszthalálának nyomait. A bűn kegyetlen munkájának semmi emléke nem marad, csak a sebhelyek Krisztus fején, oldalán, kezén és lábán” (GC 674; NK 598).

— Milyen előjogot élveznek majd a megváltottak?

„És látják az ő orcáját, és az ő neve homlokukon lesz” (Jel 22:4). „Annakokáért az Isten is felmagasztalá Őt, és ajándékoza néki oly nevet, amely minden név fölött való, hogy a Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieieké, földieké és föld alatt valóké. És

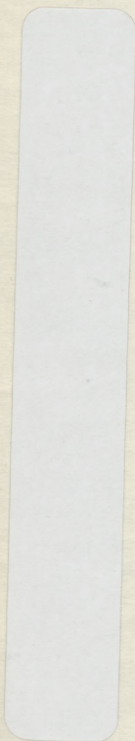
minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére" (Fil 2:9–11).

„Isten népének abban a kiváltságban lesz része, hogy szabadon érintkezhet az Atyával és a Fiúval. «Most tükrök által homályosan látunk» (1Kor 13:12). Most Istenről csak annyit tudhatunk, amennyit az emberekkel való eljárásai és a természet dolgai visszatükröznek belőle. De majd színről színre látjuk Őt, és nem lesz köztünk fénytompító fátyol. Közelében leszünk, és nézhetjük orcájának dicsőségét" (GC 676,677; NK 600).

Rövidítések jegyzéke

- 1BC Seventh-day Adventist Bible Commentary
(Hetedik Napi Adventista Biblia Kommentár), 1
kötet (2BC stb. 7-ig)
- 5B Bizonyságtételek 5. kötet (1987)
- CG Child Guidance (Gyermeknevelés)
- DA The Desire of Ages (Jézus élete = JÉ)
- Ed Education (Nevelés)
- Ev Evangelism (Evangélizálás)
- FE Fundamentals of Christian Education
(A keresztény nevelés alapjai)
- FW Faith and Works (Hit és munka)
- GC The Great Controversy (A nagy küzdelem = NK)
- HP In Heavenly Places (Mennyei helyeken)
- HS Historical Sketches of the Foreign Missions of
the Seventh-day Adventists (Történelmi vázlatok a
h.n. adventisták külföldi missziójáról)
- MH The Ministry of Healing (A gyógyítás szolgálata)
- MM Medical Ministry (Egészségügyi szolgálat)
- Ms Manuscript (Kéziratok)
- MR Manuscript Release (Kiadott Kéziratok)
- PP Patriarchs and Prophets (Pátriárkák és próféták =
PP)
- RH The Advent Review and Sabbath Herald (Advent
Szemle és Szombat Hírmök)
- SC Steps to Christ (Jézushoz vezető út = JV)
- SD Sons and Daughters of God (Isten fiai és leányai)
- 4SGa Spiritual Gifts (Lelki ajándékok) 4-a kötet
- 1SM Selected Messages (Válogatott üzenetek), 1. kötet
(2SM és 3SM a 2. és 3. kötetek)
- ST Signs of the Times (Idők Jelei)
- IT Testimonies for the Church (Bizonyságtételek a
Gyülekezetnek 1. kötet 1-9. kötetig)
- YI The Youth's Instructor (Ifjúsági Segítő)

532h8 +

Jézus követői századok hosszú során át vitatkoztak afelett a kérdés felett, hogy ki is volt Ő. Isten fia volt, aki a világot teremtette? Ember volt, az emberi családnak hűs-vér tagja? Vagy mindkettő?

Krisztus ember és Isten - közülünk valóként kell gondolnunk Rá. Ennek a kis könyvnek az a célja, hogy Urunk emberi természetéről megfelelő képet adjon. Idézetek találhatók benne a Bibliából és Ellen G. White írásaiból.